

'Een tweede kind was plots niet vanzelfsprekend'

Toen haar zontje twee was, kreeg Nathalie te horen dat ze borstkanker had. Ze wilde graag een tweede kind. Maar die wens bleek plots op de helling te staan ...

Nathalie: 'Ik had een knobbeltje in mijn borst opgemerkt, maar maakte mij er niet echt zorgen om. Het was mijn man die mij aanspoorde om toch naar de dokter te gaan. Een eerste operatie wees in de richting van een goedaardig gezwel maar voor de definitieve diagnose moest ik het laboresultaat afwachten. Ik voelde me prima toen ik die dag het ziekenhuis binnenstapte. Toen ik weer buitenkwam, had ik een ziektebriefje voor twee maanden in mijn hand. Het verdict: kwaadaardige borstkanker.'

GESTOLEN KINDERWENS

'Van bij de diagnose heb ik duidelijk gemaakt dat we nog een kind wilden. Daarom werd er, voor de behandeling begon, bij mij eierstokweefsel weggenomen en ingevroren. Op die manier had ik een reserve van eicellen achter de hand, die achteraf weer ingeplant kon worden. Verder hebben mijn dokters ook bij de keuze van de medicijnen voor de chemotherapie rekening gehouden met mijn kinderwens. Als je nog een tweede kind wil, is het hard om te aanvaarden dat die wens je misschien wordt afgepakt. Dan vind je geen troost in het feit dat je al een kind hebt. We waren sowieso van plan om redelijk wat tijd tussen de twee kinderen te laten.'

Maar wanneer zo'n beslissing je door de omstandigheden wordt opgedrongen, is dat moeilijk te accepteren. Daarbij kwam nog dat in onze vriendenkring iedereen aan een tweede kindje begon. Dat bracht pijnlijke confrontaties met zich mee tijdens kraambezoeken. Telkens opnieuw vroeg ik me af of wij ooit een tweede kind zouden hebben.

Ik had het ook moeilijk tegenover mijn zontje; ik wilde hem niet opzadelen met een zieke moeder. Maar naarmate de behandeling vorderde, bleek wat een zegen hij was. Hij zorgde voor ritme in mijn dagen, voor afleiding. Ik betrok hem bij mijn ziekte en maakte hem duidelijk hoe het zat. Mensen zijn geneigd om kinderen zulke dingen te besparen, maar je wint meer door ze te behandelen als een volwaardig persoon en ze te betrekken bij het hele proces.'

PIJNEN EN VERMOEIDHEID

'De chemo en bestralingen veroorzaakten een heel arsenaal aan bijwerkingen. Je verliest niet alleen je haar, maar je volledige weerstand verzwakt. Halverwege de behandelingen ben ik gehospitaliseerd omdat ik allerlei infecties had opgelopen en voortdurend koorts bleef maken. Ik herinner mij ook de griepachtige pijnen in mijn gewrichten als bijwerkingen van een van de producten. Toen ik op een dag met mijn winkelkarretje boodschappen deed, kon ik niet meer voor- of achteruit. Alles deed pijn. Ik heb mijn karretje ter plaatse laten staan en ben zo goed en zo kwaad als het ging, naar huis gegaan. Verder brengt chemo ook een ongelooflijke vermoeidheid mee. Er waren weken

'ALS BLIJKT DAT EEN KANKER GENETISCH OVERDRAAGBAAR IS, HEEFT DAT CONSEQUENTIES VOOR JE BROERS OF ZUSSEN ÉN VOOR HUN GEZIN'

dat ik niets anders deed dan mijn zontje naar de crèche brengen en in mijn bed kruipen tot het tijd was om hem weer te gaan halen. Door de chemotherapie verzonk mijn lichaam in een soort overlevingsstand. Alleen de meest essentiële functies bleven behouden, de toekomstige - zoals mijn cyclus - vielen stil. Ik belandde in een soort menopauze, compleet met opvliegers.'

GENETISCH OVERDRAAGBAAR?

'Zodra de bestralingen achter de rug waren, stak mijn kinderwens opnieuw de kop op. Het was op dat moment afwachten of mijn cyclus weer op gang zou komen. Al bij al is dat nog redelijk snel gebeurd, na enkele maanden. Het ingevroren eierstokweefsel hebben we dus niet moeten aanspreken. Maar door mijn ziekte stelde ik me niet alleen de vraag of een zwangerschap mijzelf in gevaar zou brengen maar ook of ik mijn kind met kanker zou belasten.

Omdat mijn familie niet zoveel referentiepersonen telde en het dus niet duidelijk was of borstkanker in de familie aanwezig was, hebben we een onderzoek laten doen naar de genetische overdraagbaarheid ervan. Daarvoor moet je een uitgebreid protocol doorlopen. Er zijn niet alleen consultaties bij een oncoloog maar je moet met je partner ook op gesprek bij een psycholoog. Als koppel moet je namelijk goed beseffen wat zo'n testuitslag kan teweeg brengen. Want als blijkt dat een kanker genetisch overdraagbaar is, heeft dat consequenties voor je broers of zussen én voor hun gezin. Dan moet je ook beslissen of je het hen gaat vertellen of niet. Dat zijn moeilijke filosofisch-ethische kwesties. Sommigen

raadden mij af om de test te laten uitvoeren omdat de meeste mensen kinderen krijgen zonder te weten wat ze overdragen, maar ik wilde mijn kop liever niet in het zand steken. Uit de test bleek gelukkig dat mijn kanker niet genetisch overdraagbaar is.'

TOCH ZWANGER

'Mijn oncologe gaf er de voorkeur aan dat ik een zwangerschap zou uitstellen tot twee jaar na het einde van de behandeling en benadrukte dat ik nog tijd had. Mijn gynaecoloog was positiever, sprak over een wachttermijn die een jaar korter was. Daar hebben we naar toegeleefd. De ontdekking van mijn zwangerschap gebeurde bij de botscan die ik ter opvolging van mijn kankerbehandeling nog moest ondergaan. Bij die scan moet je het medische personeel inlichten als er een kans bestaat dat je zwanger bent. Ik was twee dagen te laat met mijn menstruatie. Dat was voordien nog gebeurd, maar deze keer kon ik niet met zekerheid zeggen dat ik niet zwanger was. Om zeker te zijn, hebben ze een bloedstaal genomen. Uit de hormoonspiegel bleek dat mijn lichaam een zwangerschap voorbereidde. We wisten het dus, van bij het prilste begin, nog voor de zwangerschap zichtbaar was op een echografie.

Toen ik die avond thuiskwam, kwam mijn zontje naar mij toegelopen. Ik had hem goed ingeprent dat ik hem de avond na mijn botscan beter niet kon vastpakken. - Kinderen zijn gevoelig voor de radioactieve producten waarmee een botscan gepaard gaat. - Toen ik hem toch vastpakte, schrok hij omdat het eigenlijk niet mocht. Ik heb hem

Vanuit haar persoonlijke ervaring schreef Nathalie Slosse (1976) *Grote Boom is ziek*, een prentenboek dat jonge kinderen betreft bij de behandeling van een levensbedreigende ziekte. Meer weten? Surf naar <http://groteboom.blogspot.com/>

meteen gerustgesteld en uitgelegd wat er aan de hand was.

Vooral mijn ouders waren heel erg bezorgd om mijn nieuwe zwangerschap. Ze vroegen zich af wat ik mezelf aandeed. Zelf was ik er redelijk gerust in. Ik had het gevoel dat alles gepasseerd was. Ik werd intensiever opgevolgd dan bij een normale zwangerschap. Ik moest bijvoorbeeld maandelijks mijn bloed laten testen op kankermarkers. Eigenlijk sta ik nu pas stil bij het feit dat ik nog steeds niet veilig ben. Je hoort ook zo vaak over vrouwen die hervallen ...'

EEN MOOI CADEAU

'De bevalling is normaal verlopen. Nadien was het even afwachten of ik borstvoeding zou kunnen geven. Het mocht van mijn dokters, maar doordat de melkklieren in één borst gedeeltelijk waren weggenomen en nadien bestraald, kwam de melkproductie er nauwelijks op gang. Met mijn andere borst lukte het zonder problemen. Mijn zoon beschouw ik op zich al als een cadeau, maar mijn dochter is een cadeau dat absoluut niet vanzelfsprekend is. Ik geniet dus gewoon van het feit dat ze er is.'